

کتابِ حَبْقُوقِ نَبِي

پیشگفتار

دَ شُرُوعِ امزى كِتَابِ حَبْقُوقِ نَبِي از خُدا سوال مونه كه چرا خُدا اجازهُ مِيدِيه كه شَرارت، ظُلم و آزار-و-اَذيت دَ يهُودا اِدامه دَشته بَشه و چرا خُدا خود ره دَ برابرِ بَے انصافى-و-بَے عدالتى چُپ گِرِفْتَه. اوخته خُدا دَ جوابِ حَبْقُوقِ مُوگِيه كه لَشكِرِ بائِلِ ره دَ خِلافِ يهُودا مِيره و مَرْدُمِ يهُودا ره بخاطرِ شَرارتِ ازوا جَزا مِيدِيه. اِى توره نَبى ره دِيگه ام پَرِيشان مونه و بَلدِه شى سوال پِيدا مُوشه كه چرا خُدا مِلَّتِي ره كه از يهُودا كدِه گُناهكارتر اَسْتِه بَلدِه مجازاتِ ازوا مِيره. خُدا دَ جوابِ حَبْقُوقِ مُوگِيه كه اُمُو مِلَّتِ ام از پِيلِه غَضَبِ خُدا وُچى مونه و اُمُو رَقْمِ كه دَ بَلِه دِيگه مِلَّتِها ظُلم كدِه اُونا ره غارَت كد، اُمُو رَقْمِ خود شى غارَت شُدِه مَوْرِدِ ظُلمِ قَرارِ مِيگِيرِه. دَ فِصلِ آخِرِ امزى كِتَابِ حَبْقُوقِ بِيانِ مونه كه خُداوند دَ بَزُرگى و جلالِ خُو ظاهِرِ مُوشه و ظُلم و شَرارتِ ره از بَيْنِ بُردِه عدالتِ ره بَرقرارِ مُوكُنِه.

آیه مشهورِ امزی کتابِ اینی آسته:

طبقه-بندی موضوعها

نالہ و فریادِ حَبَّقُوق (۱:۱)

جوابِ خُداوند (۵:۱)

شِکَايَتِ دوّمِ حَبَّقُوق (۱۲:۱)

جوابِ خُداوند (۲:۲)

دُعایِ حَبَّقُوق (۱:۳)

۱ ① اینی وَحیِ رِه حَبَّقُوقِ نَبیِ دَ روبا دید.

نالہ-و-فریادِ حَبَّقُوق

۲) آی خُداوند، تا کی ناله-و-فریاد کنم

و تا کی نَمِيشَنَوِي؟

تا کی از ظُلم دَ پيش تُو ناله-و-فریاد کنم

و تا کی نِجات نَمِيدِي؟

۳) چرا میلی که ما بے انصافی ره بِنِگَرُم؟

چرا خطاکاری ره توخ کده موری؟

تباهی و ظُلم دَ پيش رُوی مه آسته؛

جنگ-و-جَدَل اِدامه دَره و مُخالفَت از هر جای سر بلند مُونه.

۴) امزی خاطر شریعت از کار اُفتده

و عدالت هرگز حاکم نَمُوشه.

ازی که شریرو عادِلا ره گِردگیره مُونه،

حُكْمِ قِضَاوَتِ تَغْيِيرِ خورده صادر موشه.

جوابِ خُداوند

⑤ ”سُونِ مِلَّتْهَا تُوخ كده بِنِگَرِيد،

و آگ شُده حَيرو بُمَنِيد،

چراکه دَ روزای از شُمو كاری مُونُم

كه حتّیٰ اگه بِلدِه شُمو كُفته شُنه

شُمو باوَر نَمُونِيد.

⑥ چُونِ ما كَلدانیا ره باله مُونُم،

اُمُو مِلَّتِ تُنْدخُوی و بے رَحْمِ ره،

كه دَ رُوی زَمی مِیگرده

تا جای‌های ره که ازوا نیسته تَصْرُف کُنه.

۷) اونا ترسناک و باهیبِت آسته؛

قضاوت و شان-و-شوکتِ ازوا

از خودونِ ازوا سرچشمه میگیره.

۸) آسپ‌های ازوا تیزتر از پلنگ‌ها آسته

و چالاکتر از گرگای شاو؛

آسپ‌های ازوا چارپورته مونه.

آسپ سوارای ازوا از راهِ دُور مییه؛

اونا رقمِ بُرگُجی پرواز مونه که دَ تیزی بلده خوردونِ شِکار خُو

تاه مییه.

۹) پگِ ازوا بلده ظلم کدو مییه،

حَرَكَتِ ازوا طرفِ پيشِ رُوی آسته

و اسیرا ره رقمِ ریگِ دریا جَم مُوکنه.

⑩ اونا دَ بِلَه پادشایو ریشخندی مُونه

و از حُکمرانا مزاق جور مُوکنه.

اونا دَ بِلَه تمامِ قلعه‌ها میخنده

و کوډُ خاک جور کده اونا ره تَصَرُفِ مُونه.

⑪ اونا رقمِ باد دَ دَمِ حُو میزنه و تیر شُده موره؛

اونا مُجرِمِ حسابِ مُوشه،

چراکه قُدرتِ حُو ره خُدای حُو میدنه.”

شِکَايَتِ دَوْمِ حَبَقُوقِ

۱۲) آى خُداوند، خُداى مه!

آى مُقَدَّس مه، تُو از اَزَل بُودے و اَسْتى، پس مو نَمُوْمْرِى.

آى خُداوند، تُو اونا ره بَلَدِه قضاوَت تعيِين كدے،

آى قاده-و-پناهگاه، تُو اونا ره بَلَدِه جَزَاى قَوْم خُو مُقَرَّر كدے.

۱۳) چيمَاى تُو پاكتر ازى اَسْتِه كه سُون بَدى توخ كُنْى

و تُو خطاكارى ره دِيده نَمِيْتَنِى؛

پس چرا سُون خيانتكارا توخ كده مورى

و غَيْتِيَكِه شَرِيرو نَفراى عَادِلْتَر از خود ره قُورْت مُونِه چُپ

مِيشِيْنِى؟

۱۴) تُو مَرْدُم ره رَقْمِ ماهيَاى دريا جور كدے

و رَقْمِ خَزِنْدِههاى كه حُكْمَران نَدْرِه.

دُشمو پگِ ازوا ره قد چنگک بُر مونه ^{۱۵}

و اونا ره قد جال خُو میکشه

و دَ تور خُو جَم مُوکنه؛

امزی خاطر خوش و خوشحال آسته.

آرے، اُو بلده جال خُو قربانی مونه ^{۱۶}

و بلده تور خُو بخور خوشبوی دود مُوکنه؛

چراکه دَ وسیله امزوا تقسیم ازو پریمو آسته

و خوراک شی چرب.

پس آیا اُو جال خُو ره خالی کده موره ^{۱۷}

و ملّتها ره بدونِ رحم کُشته موره؟

۲ ① ما دَ پیره خُو ایسته موشم

و دَ بِلِه بُرج خود ره جای-د-جای مُونم؛

ما توخ کده مورم تا بِنگرم که او دَز مه چیزخیل مَوگیه

و دَ باره شکایت مه چی جواب میدیه.

جوابِ خُداوند

② اوخته خُداوند دَز مه جواب دَد و گُفت:

”رویا ره نوشته کو؛

او ره دَ بِلِه لُوحها رقمی نقش کو

که نفر حتی دَ غَیتِ دَویدو او ره خنده بَتنه.

③ چُون ای رویا بلده یگ وختِ مُعینِ آسته

و د زودی پوره موشه؛ ای دروغ نیسته.

اگرچه طال موخوره، بلده شی انتظار بکش؛

حتماً مییه و ناوخت نموکنه.

آدم کبری-و-مغرور ره بنگر ④

روح شی د وجود ازو صالح نیسته،

لیکن شخص عادل د وسیله ایمان خو زندگی مونه.

واقعاً که شراب فریبنده آسته ⑤

و آدم کبری-و-مغرور ناآرام و بے قرار.

او کتوک خو ره رقم عالم مُردهها کته واز مونه

و رقم مرگ هرگز سیر نموشه.

او پگ ملتها ره د پیش خو جم مونه

و تمام قومها ره قد خو یگ جای موکُنه.

⑥ یقیناً، پگ ازوا مَثَل اُورده او ره طعنه میزنه و موگیه:

‘وای د حال کسی که چیزای گِرِفته شده ره د بِلِه مال خُو کوڈ مونه!’

تا کی او خود ره تی بار مالهای گِروی قرار میدیه؟

⑦ آیا قرضدارای تُو بے بلغه باله نموشه

آیا اونا بیدار شده تُو ره د لرزه نمیره؟

اوخته تُو بلده ازوا وُلجه جور موشی.

⑧ ازی که تُو مِلت های کلو ره غارت کده،

تمام باقیمنده قومها تُو ره غارت مونه،

آرے، تُو خون انسان ره ریختندے

و د بِلِه سرزمینا، شارا و پگ باشنده های شی ظلم کده.

۹ وای دَ حالِ کسی که بلده آباد کدونِ خانه خُو عایدِ حرامِ حاصلِ مونه

تا وُر خُو ره دَ جای بلند قرار بدیه

و از چنگِ بلا-و-مُصیبتِ نجات پیدا کنه!

۱۰ تُو دَ وسیله نأبود کدونِ قوم‌های کلو

بلده خانه خُو نقشه رسوایی کشیده

و دَ ضدِ جان خُو گناه کده.

۱۱ چون سنگ از دیوال ناله-و-فریاد مونه

و تیرِ خانه از مینکلِ چپوها جواب شی ره میدیه.

۱۲ وای دَ حالِ کسی که یگ شار ره دَ وسیله خونریزی آباد مونه

و شارِ دیوالدار ره دَ وسیله شرارتِ استوار موكنه!

آیا ای از طرفِ خُداوندِ لَشکرها نییہ ۱۳

که قوم‌ها بلده سوختِ آتشِ زحمتِ میکشه

و ملَّت‌ها خودون ره بلده هیچ منده مونه؟

پس بدنید که زمی پُر از شناسِ جلالِ خُداوندِ موشه ۱۴

امو رقم که دریا پُر از آوها آسته.

وای د حالِ کسی که د همسایه خو پیله غَضَبِ ره وُچیدلجی مونه ۱۵

و غَضَبِ خو ره تا آخرِ شیو کده اونا ره نشه موکنه

تا لُچی ازوا ره بنگره.

تُو د جای شان-و-شوکتِ قد توهین-و-تحقیرِ سیرِ موشی. ۱۶

تُو ام وُچی کُو و بے پرده شو!

پیلَه دِسْتِ رَاسْتِ خُداوند دَ پِیشِ اَزتُو مِیِیَه

و رَسوایی دَ بِلَه شان-و-شَوکْت تُو قَرار مِیِگیرَه.

۱۷) چُون ظُلْمی کِه دَ لِبَنان کدی و نَابُودی حَیوانا اونا رِه تَرَسند،

اُمُو ظُلْم دُچار تُو مُوشَه.

اَرَه، تُو خُونِ اِنسان رِه رِیختندی

و دَ بِلَه زمی، شارا و پگِ باشنده‌های ازوا ظُلْم کدی.

۱۸) یگِ بُت چی فایده دَره؟

بُتی کِه سازنده شی اُو رِه تراش کده

یا بُتی کِه رِیختنده شُدِه بِلِدِه گُمراه کدونِ مردُم؟

چُون سازنده اَزو دَ چیزی کِه جور کده تَوکُل مُونَه،

دَ حالیکه اُمُو بُت‌های جور شُدِه توره گُفته نَمیتنه!

١٩ وای د حالِ کسی که د چيو مُوگيه، 'بیدار شو!'

و د سنگِ بے جان مُوگيه، 'باله شو!'

آیا او میتنه هدایتِ بدیه؟

توخ کو، او قد طلاً و نقره پوشنده شده

و دز شی هیچ دم وجود ندره.

٢٠ لیکن خداوند د جایگاهِ مُقدّس خو آسته؛

بیلید که تمام زمی د حُضُورِ ازو چپ بشه.

دُعایِ حَبَقُوق

٣ ١ دُعایِ حَبَقُوقِ نَبی د سَبکِ «شِگیونوت».

٢ آی خُداوند، ما آوازِه تُو ره شَنِیدم

و از کارای تو آگ شده مندُم، ای خُداوند.

دَ زمانِ ازمو اونا ره دُوباره انجام بَدی،

دَ زمانِ ازمو اونا ره مشهُور بساز

و دَ حینِ غَضَبِ رَحمتِ خُو ره دَ یاد بَیر.

خُدا از تیمان آمد، ^(۳)

اُمُو مُقَدَّس از کوهِ پاران. سِلاه.

جِلالِ اَزُو آسمونا ره پوشند

و زمی پُر از حمد-و-ثنای اَزُو شُد.

نُورِ اَزُو رِقْمِ آفتو بُود؛ ^(۴)

از دِستِ اَزُو آتَشک مِیزد،

از جای که قُدرتِ شی دَ اُونجی تاشه بُود.

⑤ مَرَضٍ وُبا پيشِ رُوى شى مورفت

و بلا-و-مُصِيبَتِ از پُشتِ شى ميمد.

⑥ اُو ايسته شد و زمى ره تكان دد؛

اُو توخ كد و مِلَّتْها ره دَ لَرزه اُورد.

كوههاى اَزلى جَوِجُو شد و تِپههاى اَبدى اوار.

راه-و-طَريقِ اَزُو از قَدِيمِ امى رقم بُوده.

⑦ خيمههاى كوشان ره دُچارِ مُصِيبَتِ دِيدُم؛

و رَختهاى خيمه سرزمينِ مِديان لَرزید.

⑧ اَي خُداوند، اَيَا غَضَبِ تُو دَ بَلَه جوىها

و قار تُو دَ بَلَه درياچهها بُوَد

و خَشَم تُو دَ بِلِه دریا قرار دَشت،

وختیکه اَسپ‌های خُو

و گاډی‌های جنگی خُو ره بِلدِه نِجات سوار شُدی؟

⑨ تُو کمون لُچ خُو ره آماده کدی،

تیرها دَ امر تُو دَ کمو قرار گِرفت. سِلاه.

تُو زمی ره دَ وسیله دریاچه‌ها دُوشق کدی.

⑩ کوه‌ها تُو ره دیده دَ لرزه آمد

و سیل‌ها سرازیر شُد.

غَوُجی زمی آواز خُو ره بُر کد

و دِستای خُو ره سُون باله بلند کد.

⑪ آفتو و ماهتو دَ بلندترین جای خُو ایسته شُد؛

أرے، اونا از روشنی تیرهای تُو

و از شعاع نيزه جَلَجَلی تُو از حرکت مند.

⑫ دَ وختِ غَضَبِ خُو زمی ره لَغَه کدی

دَ غَیْتِ قارِ خُو مِلَّتْها ره پایمال کدی.

⑬ تُو بِلْدَه نِجَاتِ قَوْمِ خُو بُر شُدی،

بِلْدَه نِجَاتِ پادشاهِ مَسَحِ شُدِه خُو.

تُو سِرِ خانِه شَرِیرو ره کُفتی

و اُو ره از تادو تا بام لُچ کدی. سِلاه.

⑭ تُو قد نِيزه دُشمو سِرِ نفرای جنگی ازو ره سُلَاخ کدی؛

اونا رِقْمِ گِرْدبَادِ اَمْدُد تا مو ره تِیتِپَرک کُنه؛

و دَ دِلِ خُو خوش بُود که آدمای غریب ره از جای که تاشه شُدُد

بُر كده قُورت مُونه.

١٥) تُو دريا ره قد اَسپه‌اي خُو پاي‌مال كدي،

دَ بِلِه اَوه‌اي كَلو لَغه كدي.

١٦) ما گوش گِرِفْتُم و دِل-و-دِرُون مه تكان خورد

و از آوازي كه مِيشِنِيْدُم لَباي مه دَ لَرزه اَمَد.

پُوْدَكِي دَ اسْتُغُوناي مه داخِل شُد

و دَ جاي كه ايسته بُوْدُم لَرزِيْدُم.

ما مُنْتَضِرِ رُوزِ بَلَا شِشْتُم

تا دَ بِلِه قُومي بِييه كه دَ بِلِه مو حَمَله مُونه.

١٧) اگِرچه انجِير شِگُوفه نَمُونه

و دَ تاك‌هاي انگُور هيچ ميوه نِييه؛

اگرچه حاصلِ درختِ زیتون وجود ندره

و زمینا هیچ غلّه-و-دانه نمیدیه؛

اگرچه رمه‌ها از قوتونا نابود شده

و گله‌ها دَ طیلله‌ها نیسته،

بازم ما بخاطرِ کارای خُداوند خوش آستُم ﴿۱۸﴾

و دَ حُضُورِ خُدا نجات دهنده خُو خوشحالی مُونُم.

خُداوند-خُدا قُوت مه آسته؛ ﴿۱۹﴾

اُو پایای مَره رقمِ پایای آهُو جور مُونه

و باعِثِ مُوشه که ما دَ جای‌های بلند قَدَم بزنُم.

بلده سردسته‌خاننده‌ها؛ قد آله مُوسیقی خنده شُنه.